

PBP03

Wat is PBP03? Het was voor mij een jongensdroom, iets waarnaar ik de laatste vier jaar steeds intenser heb toegeleefd, met elk jaar meer kilometers op de teller. Het is de tocht der tochten voor randonneurs en ultrafietsers. PBP03 staat voor Parijs-Brest-Parijs 2003, een tocht van 1230 km die binnen de 90 uur (minder dan 4 dagen) afgelegd moet worden en slechts om de vier jaar georganiseerd wordt. Afgelopen augustus werd deze tocht voor de 15de maal gereden door ruim 4000 gelukkigen die vanuit alle hoeken van de wereld afgezakt waren. Onder die gelukkigen ook ik.

Brevetten

Iedereen die aangesloten is bij een club, erkend door de Audax Club Parisien, en die in het jaar dat PBP gereden wordt de brevetten van 200, 300, 400 en 600 km volbrengt binnen de vooropgestelde tijd, kan deelnemen aan deze tocht. De laatste jaren had ik reeds drie maal deze reeks brevetten gereden, waardoor ik reeds drie medailles van Super Randonneur verdiend had. Op basis van de ervaring opgedaan gedurende de vorige jaren, was ik van oordeel dat deze Super Randonneur reeks niet voldoende was als voorbereiding op PBP. Dit jaar heb ik bijgevolg drie 200 km, twee 300 km, twee 400 km en 1 600 km brevet gereden. Als aanvulling daarop veel mountainbike tochten en twee raids in de Ardennen. Gedurende de maanden juli en augustus nog eens een 300 km en twee 200 km tochten om de opgebouwde vorm te houden. U ziet, er dienen heel wat kilometers afgelegd te worden als voorbereiding op PBP, en ik kan u verzekeren dat een groot aantal deelnemers ruim het dubbel aantal kilometers van mij hadden aan de start.

PBP03

17 augustus, 's morgens vertrekken we naar St.-Quentin-en-Yvelines waar de start van PBP de volgende dag gegeven zal worden. Eerst dienen de fietsen en verlichting aan een controle onderworpen te worden, dient een aantal reservelampjes en een refelcterend vestje getoond te worden, en dienen alle documenten afgehaald te worden. Hier begint het genieten reeds. Amerikanen, Engelsen, Japanners, Nederlanders, Duitsers, Belgen, Canadezen, Australiërs, Nieuw-Zeelanders, heel veel Fransen (helpt van de deelnemers) ... lopen door elkaar, maken kennis met elkaar en bewonderen mekaars fietsen. Ook ik zie een aantal fietsen waar ik reeds een aantal jaren van droom. Ook een aantal ligfietsers zijn aanwezig. Ik zie een Quest, een (nieuw type) Airnimal, enkele Barons, Greenspeed, Windcheetah en Trice trikes, Kingcycles en zelfs enkele zelfbouw prototypen. Velen hoor ik zeggen dat dit leuker is dan de FietsRAI of de ExpoVelo.

Proloog

Zoals bij elke grote tocht wordt ook hier een proloog gereden. Op maandagmorgen starten we om 10u00 voor een ritje van 29 km door alle deelgemeenten van St.-Quentin-en-Yvelines. Langsheen het parcours tal van affiches van PBP03 in de bushokjes, het is eens iets anders dan reclame van Sloggi of Côte d'Or. Vermits ons hotel op 12 km van het vertrek ligt komen we zo reeds aan een dikke 50 km. Ideaal om zin te krijgen in een namiddagdutje als voorbereiding op de avondlijke start.

Eerste etappe (452 km)

Na een heerlijk avondmaal in het hotel, vertrekken we met een groepje van een tiental Belgen rond 20u30 naar de start. Daar aangekomen blijkt dat veel mensen besloten hadden niet te vroeg naar de start te gaan. Wij hadden ons ingeschreven voor de 90 uur groep met vertrek om 22u00. Om 20u00 was de 80 uur groep reeds vertrokken en om 5u00 dinsdagmorgen zou de 84 uur groep vertrekken. Doordat het merendeel van de deelnemers start in de 90 uur groep, kan niet iedereen tegelijk starten. Daarom wordt gestart in vier groepen met steeds een kwartier tussen. Wij vertrokken in de laatste groep na het ophalen van onze eerste stempel en de eerste elektronische controle. Langsheen het traject, dat op 60 km na hetzelfde is in de heen en de terugweg, bevinden zich 8 controleplaatsen waar gestempeld dient te worden en waar gegeten, gedoucht en eventueel geslapen kan worden. Bijkomend zijn er nog drie geheime controles.

Aan de start speelt een Normandisch groepje doedelzak muziek en staan een paar honderd mensen de rijders aan te moedigen. De sfeer zit er meteen goed in en om 22u45 wordt het startschot gegeven. De eerste tientallen kilometers staan overal langs de weg mensen te supporteren. 'Courage', 'Bonne chance' en 'Bon voyage' klinkt langs alle kanten. Tot Mortange au Perche (141 km), waar de eerste bevoorrading plaats vindt, wordt in één lang lint gereden. Onderweg aan een café worden de bussen nog gratis met water aangevuld. Aan de eerste bevoorrading is het echter veel te druk zodat ik besluit na een koffietje en het vullen van de drinkbussen te vertrekken. Ik had voor deze eerste nacht boterhammen klaargemaakt, die ik bijgevoeld al rijdend opeet. Van aan de start heb ik geen landgenoten meer gezien en rij dus alleen verder. Langsheen de controleposten van Villaines La Juhel (223 km), Fougères (311 km) en Tinteniac (366 km) rij ik tot Loudeac (452 km). Daar kom ik aan op dinsdagavond 20u30. Minder dan 22 uur na de start dus. Blij met deze goede vordering en toch al een beetje vermoeid besluit ik hier na het eten even te slapen. Ik laat de vrijwilligers van de wekdienst weten dat ze

mij mogen wekken om 2u00 en kruip in het mij toegewezen bed in de grote sporthal. Na het inpluggen van de oordopjes (absolute noodzaak) val ik in een diepe slaap.

Tweede etappe (321 km)

Nog voor het wekken wordt ik wakker om 1u30. Ik besluit me dan maar klaar te maken, drink nog een koffie, en kruip weer op de fiets. Dat doet toch een beetje zeer, maar al snel kom ik weer in een lekker ritme. Tijdens de nacht lijken er toch wat minder mensen door te fietsen, en natuurlijk is het deelnemersveld nu reeds verspreid over tientallen kilometers, zodat ik nu toch wel wat vaker helemaal alleen rij. Nog voor het licht wordt krijg ik het psychologisch wat moeilijk. Na een paar minuten rust op een bank voor een kerk, en het checken van enkele SMS'jes van het thuisfront ben ik echter weer volledig gemotiveerd om te vertrekken. Het wordt steeds heuvelachtiger en vooral tussen Carhaix (529 km) en Brest (615 km) lijkt het wel alsof we in de Ardennen zitten. En dan te weten dat we steeds dichterbij de kust komen. We passeren zeer mooie Normandische dorpijjes. Aangekomen op de top van Roc Trévezel (450 m) is het enkel nog bergaf tot Brest. Twee uur later ben ik halfweg de tocht. Een goede maaltijd, een douche en enkele babbels met landgenoten later, ben ik weer op weg. Nog slechts 615 km prent ik me in het hoofd. Vanaf nu is enkele afgelegde meter, een meter méér gereden én één minder te gaan. Dit pept me echt wel op en met een Amerikaan en een Brit op een minifietsje (Moulton Stowaway van de 70er jaren met slechts twee versnellingen!!) vliegen we 'de Roc' (Roc Trévezel) op met een snelheid van 28 km/h. Ik geniet echt en boven komen er een drietal tandems aansluiten. Wie ooit heeft afgedaald in de slipstream van een tandem, kan zich inbeelden hoe de volgende kilometers verliepen. Tegen 60 à 70 km/h suizen we bergafwaarts en over de min of meer vlakke wegen nadien rijden we vlot boven de 35 km/h. Ik weet dat dit niet vol te houden is tot Parijs, en nog voor de volgende controle valt deze leuke groep uiteen. Dit was één van de leukste momenten uit de rit en psychologisch heb ik daaruit een gigantische opkikker kunnen halen. Opnieuw langsheen Carhaix kom ik iets voor 20u30 aan in Loudeac. Het lijkt me wel een goed idee om hier opnieuw te slapen en na de maaltijd en 3,5 uur slaap zet ik mijn rit nog voor 2u00 donderdagmorgen verder.

Derde etappe (311 km)

Deze derde etappe moet wel redelijk zwaar geweest zijn, want veel herinner ik er mij niet meer van. Veel lange rechte wegen, wind in de rug en veel heuvels, 'Des Bosses' zoals de Fransen zeggen. Ik denk dat we er wel meer dan 1000 gedaan hebben, of tenminste, zo voelde het aan. Een heel stuk samen gereden met een Engelsman en een aantal Fransen waarin we heel mooi van kop wisselden gedurende enkele uren. Tussen Fougères en Villaines La Juhel samen met Alfons 'Fonne' Vandenbrande gereden. Een clubgenoot die de gezegende leeftijd van 76 jaar heeft bereikt en die reeds voor de negende maal meerijdt. Vroeger is hij nog bij de eerste 5 van elke grote klassieker geëindigd en heeft hij de Tour de France gereden. Ook is hij een aantal keer bij de eersten geëindigd bij vroegere edities van PBP. Nu doet hij het op het 'gemakske' zoals hij zelf zegt, 'met stops om eens te eten en te slapen'. De eersten slapen immers niet en eten op hun fiets. Dit jaar waren de eerste 6 terug in Parijs na ongeveer 42 uur, een nieuw record. Onder deze zes ook een Belg uit Moeskroen. De 'gewone mensen' nemen echter wel tijd voor een 'rustige' maaltijd en een beetje rust af en toe. Zo kom ik uiteindelijk rond 20u00 aan in Mortagne au Perche (1084 km). Een dilemma stelt zich hier. Rij ik verder, met als gevolg dat ik 's nachts aankom in alle anonimiteit en zonder publiek, of slaap ik nog wat en vertrek ik in de vroege ochtend zodat ik aankom in optimale conditie, sfeer en ambiance. Ik kies, mede door het gevoel in mijn benen, voor het tweede en besluit aldus ook nog eens om een douche te nemen. Zalig gevoel is dat. Eén van de beste douches uit mijn leven. Ik vraag om mij te wekken om 4u00 en val zeer snel in een diepe slaap.

Vierde etappe (141km)

Om 23u30 ben ik echter klaarwakker en kan geen slaap meer vatten. Ik wijt dit aan de adrenaline die tegen honderd per uur door mijn lichaam lijkt te stromen. Opnieuw op weg dan maar. De tocht gaat door uitgestrekte bossen waar ik soms twijfel of ik nog wel op de juiste weg zit, maar mede geholpen door mijn superlicht (SON naafdynamo) rij ik nergens verkeerd. Ik kom zeer weinig mensen tegen, en diegenen die ik tegenkom rijden 5 km/h trager. Bijgevolg rij ik helemaal alleen tot de voorlaatste controle (Nogent Le Roi, 1167 km). Daar zie ik veel lijken, figuurlijk gesproken natuurlijk, alhoewel ik bij enkelen toch wel twijfel. Zelf blij ik er na inspectie in een spiegel ook niet meer al te best uit te zien. Ik ontbijt met kalkoen, frietjes, pasta en een kom soep (bioritme bestaat niet tijdens zo een tocht, en aan vegetariërs wordt niet gedacht) en vertrek rond 5u00 voor de laatste 59 km. Onderweg kom ik clubgenoot Leon tegen die van links naar rechts over de baan zwalpt. Door mij te zien krijgt hij opnieuw moed en samen rijden we tot de finish. Toch wel een zwaar stuk nog. Er lijkt geen einde aan te komen en de kilometers lijken niet te vlotten. Uiteindelijk komen we zéér moe maar nog 'zeerder' voldaan om 8u00 aan de finish. Er staat reeds aardig wat volk ons op te wachten met groot applaus. Na de laatste stempel te halen, besluit ik toch maar om nog wat te slapen. Ik leg me neer onder mijn survivaldeken en val in een diepe slaap voor 2 uur. De rest van de vrijdag breng ik door met véél eten, véél drinken en vrienden

op te wachten aan de finish. Ook nog veel napraten met mensen die ik onderweg heb leren kennen. Er worden zelfs truitjes gewisseld, zodat ik nu met een mooi Australisch truitje zit.

Nabeschouwing

Ik schrijf dit artikel een week na mijn aankomst. Als je me nu vraagt of ik nog een keer mee ga doen, antwoord ik u dat als alles goed gaat en mijn verdere leven het toelaat, ik zeker nog een aantal keer aan de start zal staan. Ik heb afgezien, zowel mentaal als psychisch, maar ik heb nog veel meer genoten. Genoten van het landschap, de ontmoetingen met al die verschillende mensen, de ervaring, de koffietjes onderweg, de afdalingen achter de tandems, het bewonderen van andermans fietsen, en zelfs genoten van het afzien. Je moet er heel wat kilometers voor rijden maar als je graag fietst en de tijd er voor wil vrijmaken, raad ik het iedereen aan. Het is een unieke ervaring en in het beste geval kan dit artikel slechts 10 % van de sfeer weergeven. Voor die andere 90 % te ervaren zal je dus zelf naar Parijs moeten in 2007. Ciao, ik ga een beetje fietsen!

Olivier